

§ 3. Depozyty stanowiące przedmioty, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji państwowej, instytucje określone w § 2 ust. 1 przekazują najbliższej jednostce Milicji Obywatelskiej.

§ 4. Przedmiot, co do którego istnieją wątpliwości, czy stanowi sprzęt lub ekwipunek wojskowy, podlega przekazaniu powiatowemu (miejskiemu, dzielnicowemu) sztabowi wojskowemu w celu ustalenia jego charakteru. Przedmiot nie mający charakteru wojskowego sztab wojskowy przekazuje najbliższej jednostce Milicji Obywatelskiej.

§ 5. 1. Instytucja przekazująca sztabowi wojskowemu lub jednostce Milicji Obywatelskiej przedmiot określony w zarządzeniu podaje jednocześnie dane dotyczące czasu i okoliczności jego przyjęcia oraz osoby, która go dostarczyła.

2. Jeżeli wydanie depozytu zależy od wyniku toczącego się postępowania w sprawie karnej lub cywilnej, przekazanie przedmiotu powinno nastąpić po prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministrów Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1956 r. w sprawie zasad i trybu postępowania z depozytami stanowiącymi sprzęt i ekwipunek wojskowy oraz przedmioty, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji państwowej (Monitor Polski Nr 40, poz. 511).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 10 czerwca 1974 r.

Minister Obrony Narodowej: w z. *J. Urbanowicz*
Minister Spraw Wewnętrznych: w z. *T. Pietrzak*

123

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 31 maja 1974 r.

w sprawie obowiązków organów wojskowych w zakresie załatwiania spraw zaopatrzenia inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin.

Na podstawie art. 55 ust. 4 i art. 64 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 21, poz. 117) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W razie zwolnienia żołnierza niezawodowego z czynnej służby wojskowej z powodu niezdolności do tej służby, stwierdzonej orzeczeniem wojskowej komisji lekarskiej, dowódca jednostki wojskowej jest obowiązany pouczyć żołnierza o przysługującym mu prawie ubiegania się o przyznanie zaopatrzenia inwalidzkiego, o organach uprawnionych do wydania decyzji w tej sprawie oraz o dokumentach niezbędnych do wydania decyzji.

2. Jeżeli żołnierz w chwili zwolnienia z czynnej służby wojskowej przebywa na leczeniu w wojskowym zakładzie leczniczym, obowiązek pouczenia go o przysługujących mu uprawnieniach spoczywa na komendancie tego zakładu; jeżeli jednak żołnierz przebywa na leczeniu w zakładzie leczniczym innym niż wojskowy, obowiązek pouczenia go spoczywa na dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz ostatnio pełnił służbę.

3. Jeżeli okoliczności uzasadniające ubieganie się o przyznanie zaopatrzenia inwalidzkiego zostaną stwierdzone po zwolnieniu żołnierza ze służby wojskowej, obowiązek pouczenia go o przysługujących mu uprawnieniach spoczywa na szefie właściwego powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego.

§ 2. Pouczenie, o którym mowa w § 1, powinno być oparte na obowiązujących przepisach i obejmować między innymi wyjaśnienie:

- 1) że organem rentowym upoważnionym do ustalenia prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 21, poz. 117), zwanej dalej „ustawą”, oraz do przyznania tych świadczeń jest właściwy ze względu na miejsce zamieszkania żołnierza oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, do którego należy zgłosić wniosek o przyznanie świadczenia,

- 2) w sprawie ewentualnie przysługujących żołnierzowi dodatków do renty:

- a) rodzinnego lub z tytułu utrzymywania małżonka,
- b) z tytułu odznaczenia,

- 3) że żołnierz zwolniony ze służby wojskowej z powodu czasowej niezdolności do tej służby, który w chwili powołania do służby wojskowej był pracownikiem, powinien — przed ubieganiem się o przyznanie zaopatrzenia inwalidzkiego — zgłosić się do zakładu pracy, w którym był ostatnio zatrudniony, w celu ustalenia prawa do zasiłku chorobowego.

§ 3. 1. Żołnierzowi niezawodowemu zwolnionemu z czynnej służby wojskowej z powodu uznania go przez wojskową komisję lekarską za niezdolnego do służby wojskowej, który zamierza wystąpić z wnioskiem o przyznanie mu zaopatrzenia inwalidzkiego, dowódca jednostki wojskowej wydaje:

- 1) zaświadczenie stwierdzające datę wcielenia żołnierza do jednostki wojskowej w celu odbycia służby wojskowej oraz datę zwolnienia go z tej służby,
- 2) zaświadczenie o wysokości uposażenia stanowiącego podstawę wymiaru renty inwalidzkiej, obliczonej stosownie do zarządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 31 maja 1974 r. w sprawie składników uposażenia wchodzących w skład podstawy wymiaru renty dla inwalidów wojskowych i ich rodzin (Monitor Polski Nr 21, poz. 124).

2. Jeżeli żołnierz doznał uszkodzenia zdrowia wskutek wypadku, który nastąpił w okolicznościach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342), dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił służbę wojskową, wydaje zaświadczenie przewidziane w § 18 ust. 1 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 16 stycznia 1973 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków

dla celów związanych z przyznawaniem żołnierzom i ich rodzinom świadczeń odszkodowawczych i rentowych (Monitor Polski Nr 4, poz. 30).

3. Zaświadczenia wymienione w ust. 1 i 2 oraz dwa egzemplarze orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej dowódca jednostki wojskowej przesyła wraz z dokumentami ewidencyjnymi żołnierza zwolnionego ze służby wojskowej do powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania żołnierza.

§ 4. 1. Szef powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego — na wniosek żołnierza niezawodowego zwolnionego z czynnej służby wojskowej wskutek orzeczenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do służby wojskowej — jest obowiązany skompletować wszystkie dokumenty niezbędne do ustalenia prawa do zaopatrzenia inwalidzkiego i przesłać je niezwłocznie do organu rentowego, właściwego dla miejsca zamieszkania zainteresowanego, w celu ustalenia prawa do zaopatrzenia inwalidzkiego.

2. Obowiązki określone w ust. 1 ciążyą na komendancie wojskowego zakładu leczniczego, w którym żołnierz przebywał na leczeniu po zwolnieniu ze służby wojskowej.

§ 5. 1. Jeżeli żołnierz niezawodowy zwolniony ze służby wojskowej postanowił ubiegać się o przyznanie zaopatrzenia inwalidzkiego bez pośrednictwa powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego, sztab ten powinien wydać mu niezbędne formularze druków oraz zaświadczenia i dokumenty wymienione w § 3 i 4.

2. Odbiór dokumentów wymienionych w ust. 1 żołnierz powinien pisemnie potwierdzić.

§ 6. Jeżeli żołnierz niezawodowy ubiega się o przyznanie zaopatrzenia inwalidzkiego z powodu niezdolności do wykonywania zatrudnienia, powstałej już po zwolnieniu żołnierza ze służby wojskowej wskutek chorób lub urazów doznanych w czasie odbywania tej służby, właściwy powiatowy (miejski, dzielnicowy) sztab wojskowy na wniosek żołnierza lub na żądanie organu rentowego jest obowiązany sporządzić bądź uzyskać dokumenty wymienione w § 3 i 4 lub inne niezbędne dokumenty (np. zaświadczenie zakładu leczniczego) i wydać je zainteresowanemu żołnierzowi za pokwitowaniem albo przesłać je do organu rentowego.

§ 7. W razie dłuższego przebywania żołnierza niezawodowego na leczeniu w zakładzie leczniczym wskutek ciężkiego wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową komendant wojskowego zakładu leczniczego może wystąpić z wnioskiem do właściwego organu rentowego o przyznanie temu żołnierzowi zaopatrzenia inwalidzkiego jeszcze przed zwolnieniem go ze służby wojskowej. Do wniosku o przyznanie renty należy dołączyć dokumenty wymienione w § 3 i 4.

§ 8. Przewidziane w § 1—7 obowiązki dowódców jednostek wojskowych spoczywają:

- 1) w stosunku do studentów i osób wymienionych w art. 40 ust. 1 pkt 2 ustawy — na kierownikach studiów wojskowych,
- 2) w stosunku do osób wymienionych w art. 40 ust. 1 pkt 3 ustawy — na szefach powiatowych (miejskich, dzielnicowych) sztabów wojskowych.

§ 9. 1. W razie śmierci żołnierza niezawodowego w czasie odbywania czynnej służby wojskowej dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił ostatnio służbę, obowiązany jest pouczyć członków rodziny zmarłego żołnierza o przysługujących im uprawnieniach rentowych i wskazać właściwy organ rentowy, do którego członek rodziny powinien złożyć wniosek. Jeżeli żołnierz zmarł w wojskowym zakładzie leczniczym, obowiązek ten spoczywa na komendancie zakładu.

2. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił służbę wojskową, lub szef powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego jest obowiązany na żądanie organu rentowego przesłać niezwłocznie temu organowi:

- 1) zaświadczenie stwierdzające datę wcielenia żołnierza do jednostki wojskowej w celu odbycia czynnej służby wojskowej oraz datę śmierci żołnierza,
- 2) zaświadczenie o wysokości uposażenia stanowiącego podstawę wymiaru renty (§ 3 ust. 1 pkt 2),
- 3) zaświadczenie przewidziane w zarządzeniu wymienionym w § 3 ust. 2, jeżeli śmierć żołnierza nastąpiła wskutek wypadku zaistniałego w okolicznościach wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342),
- 4) zaświadczenie stwierdzające, czy śmierć żołnierza pozostaje w związku ze służbą wojskową, jeżeli nastąpiła w innych okolicznościach niż wymienione w pkt 3.

3. Jeżeli śmierć żołnierza nastąpiła w wojskowym zakładzie leczniczym, zaświadczenie dotyczące związku śmierci żołnierza ze służbą wojskową (ust. 2 pkt 3 i 4) wydaje i przesyła organowi rentowemu komendant tego zakładu.

4. W razie ubiegania się o rentę rodzinną przez członków rodzin osób wymienionych w art. 40 ust. 1 ustawy, szef powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego albo kierownik studium wojskowego wydaje odpowiednio zaświadczenia:

- 1) o przyjęciu na naukę do podoficerskiej szkoły zawodowej lub orkiestry wojskowej,
- 2) o odbywaniu zajęć szkoleniowych w ramach wojskowego szkolenia studentów,
- 3) o powołaniu do czynnej służby wojskowej lub o zwolnieniu z tej służby,
- 4) stwierdzające śmierć osoby wymienionej w art. 40 ust. 1 pkt 3 ustawy wskutek wypadku powstałego bez jej winy w bezpośredniej drodze z miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa lub z powrotem,
- 5) wymienione w ust. 2 pkt 2—4.

§ 10. Wnioski w sprawie przyznania renty inwalidzkiej i rodzinnej, kwestionariusze okresów zatrudnienia i zaświadczenia w sprawie wysokości zarobku stanowiącego podstawę wymiaru renty (tylko w przypadku, gdy żołnierz przed powołaniem do czynnej służby wojskowej był zatrudniony) sporządza się na formularzach według wzorów ustalonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Formularzy tych dostarczają właściwe oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zapotrzebowanie organów wojskowych.

§ 11. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił służbę wojskową, szef powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego właściwy ze względu na miejsce zamieszkania żołnierza, komendant wojskowego zakładu leczniczego oraz kierownik studium wojskowego są obowiązani na żądanie organu rentowego udzielać stosownych wyjaśnień w sprawach związanych z ustalaniem prawa do zaopatrzenia inwalidzkiego dla żołnierzy oraz członków ich rodzin.

§ 12. Traci moc zarządzenie Ministrów Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych z dnia 15 października 1968 r. w sprawie obowiązków organów wojskowych w zakresie załatwiania spraw zaopatrzenia inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Monitor Polski z 1968 r. Nr 44, poz. 315 i z 1973 r. Nr 4, poz. 30).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1974 r.

Minister Obrony Narodowej: w z. J. Urbanowicz
Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

124

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 31 maja 1974 r.

w sprawie składników uposażenia wchodzących w skład podstawy wymiaru renty dla niektórych inwalidów wojskowych i ich rodzin.

Na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 21, poz. 117) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie określa składniki uposażenia wchodzące w skład podstawy wymiaru renty dla inwalidów wojskowych i ich rodzin — jeżeli podstawę tę ma stanowić odpowiednie uposażenie żołnierza zawodowego.

§ 2. 1. W skład podstawy wymiaru renty inwalidzkiej wchodzi:

- 1) dla oficerów i chorążych oraz podoficerów w stopniu starszego kaprała lub wyższym:
 - a) uposażenie według posiadanego stopnia wojskowego przewidziane w przepisach o uposażeniu żołnierzy dla żołnierza zawodowego w odpowiednim stopniu wojskowym przy wysłudze do 2 lat,
 - b) uposażenie według stanowiska służbowego, typowego dla posiadanego stopnia wojskowego,
 - c) należne na zajmowanym ostatnio w wojsku stanowisku służbowym dodatki do uposażenia o charakterze stałym, wchodzące w skład podstawy wymiaru emerytury lub renty dla żołnierzy zawodowych,
- 2) dla szeregowców, starszych szeregowców i podoficerów w stopniu kaprała:
 - a) uposażenie według stopnia wojskowego, przewidziane w przepisach o uposażeniu żołnierzy dla starszego kaprała zawodowego przy wysłudze do 2 lat,
 - b) uposażenia według stanowiska służbowego typowego dla stopnia starszego kaprała,

c) pobierany ostatnio w wojsku dodatek za klasę kwalifikacyjną.

2. Dla żołnierzy służby okresowej uposażeniem według stanowiska służbowego typowego dla posiadanego stopnia wojskowego (ust. 1 pkt 1 lit. b) jest uposażenie należne żołnierzowi na stanowisku służbowym zajmowanym ostatnio w wojsku.

§ 3. 1. Wysokość uposażeń i dodatków wchodzących w skład podstawy wymiaru renty ustala się według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia żołnierza ze służby wojskowej, a jeżeli przyznanie renty następuje przed zwolnieniem z tej służby, w dniu, od którego przyznaje się rentę.

2. Jeżeli zwolnienie żołnierza ze służby wojskowej nastąpiło przed dniem wejścia w życie zarządzenia, wysokość uposażeń i dodatków (ust. 1) ustala się według stawek obowiązujących w tym dniu.

3. Wysokość uposażeń i dodatków dla ustalenia podstawy wymiaru renty stwierdza zaświadczenie dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił służbę, albo szefa powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego.

§ 4. Podstawę wymiaru renty rodzinnej stanowią określone w § 2 i 3 składniki uposażenia, które stanowiłyby podstawę wymiaru renty inwalidzkiej dla zmarłego.

§ 5. Traci moc zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 3 maja 1968 r. w sprawie składników uposażenia wchodzących w skład podstawy wymiaru renty dla niektórych inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Monitor Polski Nr 21, poz. 140).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1974 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: W. Kawalec